

Той бѣше хвърленъ въ тъмница, защото обичаше Исуса, вѣрваше въ Него и проповѣдваше за Него на тия, които Го ненавиждаха или не познаваха. Жестокиятъ царь Иродъ, за да угоди на юдеитѣ, го улови, хвърли го въ тъмницата и заповѣда да го убиятъ. И така на следното утро той щѣше да умре. Никаква надежда за спасение нѣмаше, защото той бѣше самъ и въ тъмницата нѣмаше никой другъ, който да му помогне, освѣтъ тия жестоки и груби войници, които го пазѣха. Но въ сжщностъ той не бѣше самъ; при него имаше Единъ невидимъ, Който винаги бдѣше надъ него и го пазѣше отъ всѣкакви бѣди, Който му даваше сега тоя спокоенъ сънь, Който чуваше молитвитѣ му и бѣше готовъ да му помогне — Иисусъ Христосъ бѣше винаги съ него.

Въ друга часть на сжщия градъ въ малка стаичка се бѣха събрали тая нощъ много мъже и жени. Бѣше вече сръднощъ, но тѣ още продължаваха да стоятъ. Тѣ се молѣха на Бога и въ Името на Спасителя Христа Го молѣха да спаси Своя слуга Петъръ и да не оставя да бжде той погубенъ отъ ржката на жестокия царь Иродъ. Тѣ дълго се молѣха и тѣхната молитва бѣ чула.

Въ това врѣме Петъръ сънуваше, че е юноша и че отива съ баща си на Генисаретското езеро да ловятъ риба. Ясната свѣтлина на месеца се отразява въ гладката повърхностъ на езерото и малки вълни плискатъ около лодката, както тя съ своята тъмна сѣнка цѣпи блѣстящата повърхностъ на водата оставяйки следъ себе си диря отъ развълнувана вода. Не е ли това гласътъ на баща му, който го зове? Не е ли, това свѣтлината на месеца? Той се стресва и широко отваря очи. Той поглежда като човѣкъ, който не е сигуренъ дали е буденъ, или продължава още да сънува. Каква е тая свѣтлина около него? Свѣтлината на месеца никога не проникваше въ неговата мрачна тъмница и той знаеше, че се намира далечъ отъ брѣговетѣ на Генисаретъ. Но каква е тая свѣтлина по-ясна, по-мека, по-приятна отъ лунната свѣтлина? Тя бѣше тѣй блѣстяща, че освѣтляваше всѣки жгълъ на мрачната тъмница и при все това бѣше тѣй мека, тѣй нѣжна, че не заслѣпваше очитѣ му, тѣй дълго привикнали на тъмнината. И той чу гласъ, който му каза: „Петре, ставай бързо!“ Тоя гласъ бѣше тѣй благъ, както гласа на неговия баща, който той чу прѣди малко на сънь, но сега това бѣше истински звучащъ гласъ. Петъръ погледна къмъ войницитѣ. Тѣ продължаваха да спятъ, както по-напредъ. После той дигна погледъ нагоре. Ангелъ Господенъ стоеше предъ него, цѣлъ излъчващъ сияние. Но на Петра все се струваше, че това е сънь или видение. Но той постъпи тѣй, както гласътъ на ангела му казваше. Той се изправи и оковитѣ паднаха отъ ржцѣтъ му, като издрънкаха по каменния подъ. „Сега войницитѣ ще се събу